

Книжнина, театъръ, искусство.

Донъ Кихотъ. — Когато нѣкой се заема за нѣ-
коя невъзможна работа, казватъ му че върши „дон-
кихотщина“, а самия него наричатъ „Донъ-Кихотъ“.

Романътъ **Донъ-Кихотъ** ни рисува именно та-
къвъ герой-рицаръ, който, обзетъ отъ добри и бла-
городни желания — да защитава навсѣкждѣ сла-
битѣ и беззащитнитѣ, се бори често съ невъзможни
работи: той смѣта, напр., стадото овце за неизбро-
ими неприятелски пълчища, вѣтрениѣ мелници за
великани, хановѣѣ за рицарски замъци, мѣховѣѣ
съ вино за зли чудовища, погребална нѣкаква про-
цесия за разбойнишка шайка и т. н. и бърза да
се бори съ тѣхъ — за доброто на потиснатитѣ,
слабитѣ, беззащитнитѣ . . .

Съ това, разбира се, той става смѣшенъ, но
съ това авторътъ е искалъ да призмѣе всичкитѣ
тогавашни баснословни разкази за рицари, които
вършили чудеса. А разкази за такива рицари по
онова врѣме е имало толкова много и толкова чу-
довищни и невъзможни, че хората сж се увеличали
отъ тѣхъ, забравяли сж всичко друго и почнали
да живѣятъ съ тѣхнитѣ чудеса. Нѣщо като нашиятъ
Крали-Марко, когото народното прѣдание е изди-
гало като полубогъ, съ единия кракъ на Балкана,
съ другия на Пиринъ, който владѣялъ всичкитѣ